

Krönika: Så mycket mer än en stuga vid en sjö mitt ute i hälsingeskogarna

Jag tar elsparkcykel till två möten, krockar nästan med en cyklist i spandexkläder, svänger förbi saluhallen och köper fänkålsalami samt ofattbart rinniga franska ostar, har budgetmöte med marknadschefen och cyklar de nio kilometerna till hämtning på skola och dagis.

Jag är svettig nu. Det rinner på ryggen. Hela familjen, mina två barn och min fru, expresspackar och hoppar in i bilen. Vårt ekipage kränger fram och tillbaka mellan filerna i bilköerna i 55 minuter tills vi kommit i höjd med Arlanda, tre mil norr om Stockholm. Köerna släpper. Solen tittar fram. När min äldste son trycker ner bilfönstret hör vi nästan fågelkvitter.

Vi är på väg mot långhelg i stugan och det kollektivt nattsvarta humöret som härskade i bilkupén på vår vad-vi-hoppas-är-en-miljövänlig stadsjeep är som bortblåst. Barnen är förvånansvärt lugna, de kanske vet? Kan det vara så att de har en känsla av att vi ska ut i skogen över helgen? Är det månne två tankeläsare som sitter i baksätet?

Jag struntar ärligt talat i deras eventuella övernaturliga krafter just nu. Tre dagar i Hälsingland! 72 timmars lugn och ro i naturen! En obeskrivlig glädje.

Mina rötter är djupt begravda i norra Värmland. Mamma min är tvättäkta finnskoga-
värmländska och pappa hade sameblod via en mor från Härnösand. Jag känner igen
mig häruppe; här finns en förnimmelse av starten på den svenska fjällkedjan, men det
är inte djupaste Norrland vi har att göra med. Det kryllar heller inte av uppländska
vikinga-ängar med stora stenblock och prydliga gårdsgårdar. Mitt Hälsingland är en
bygd full av snickarglädje, ofattbart hjälpsamma människor, de tusen sjöarna och
stillheten. Denna stillhet är en nåd för en utsjasad småbarnsfarsa från Stockholm med
långa arbetsveckor, många tjänsteresor och påtvingade sociala tillställningar.

E4:an norrut kan vara en oförlåtande och inspirationsfattig sträcka. Men bara för den
som inte vet var hen ska titta. Det världsfrånvänt märkliga Dragon Gate precis före
Dalälven, den vilda lilla forsen Testeboån, himlen som skiftar till rosa och vittnar om
en klar morgondag samtidigt som barnen slumrar in i baksätet – allt det där bygger
upp känslan av att vi är på väg. Bort från stan. Visst, målet är trots allt bara en stuga
vid en sjö mitt ute i hälsingeskogarna, men egentligen så mycket mer än så. En
obegränsad lekplats för barnen, ett ständigt pågående trädgårdsprojekt för min fru
som experimenterar sig fram till gröna fingrar. För mig? En trygg punkt för familjen i
symbios med naturen.

Trädkronorna blir mörkare nu, när björkarna byts ut mot mäktig tall och gran. Vi
svänger av landsvägen ner mot torpet. Bara tre kilometer kvar. Vi lyfter in varsitt barn
i stugan och lägger dem varsamt ner i deras sängar. Det är 14 grader i huset men vi
fryser inte. Storstadsstressen rinner bums av mig, alla kontors-måsten byts ut mot
harmoni. Jag håller upp ett glas obegripligt ljust italienskt öl och blickar ut över
gräsmattan och den svarta sjön. Jag är 39 år och mitt i livet.

I morgon ska vi klippa rosenbuskarna och skura båten inför vintern.

Anders Cedhamre

Publicerad i helahalsingland.se

191019